

NAGRODZENI MEDALEM „BENEMERENTI IN OPERE EVANGELIZATIONIS” 2024

Kapituła Medalu „Benemerenti in Opere Evangelizationis” Komisji Episkopatu Polski ds. Misji pod przewodnictwem ks. bp. Andrzeja Jeża, w dniu 4 września br. podjęła decyzję o przyznaniu Medalu w 2024 roku 21 osobom i instytucjom, wybitnie zasłużonym na polu misyjnym. Uroczystość wręczenia Medalu została zaplanowana na dzień 24 października 2024 r. Odbędzie się w Centrum Edukacyjno-Formacyjnym w Gnieźnie. Uroczystość rozpocznie Mszą św. pod przewodnictwem Prymasa Polski, ks. abpa Wojciecha Polaka. Homilię wygłosi ks. bp. Andrzej Jeż, Biskup Tarnowski. Koncelebrować będzie bp. Jan Piotrowski, Przewodniczący Komisji Episkopatu Polski ds. Misji oraz inni zaproszeni biskupi i kapłani. W czasie uroczystości będziemy szczególnie dziękować Bogu za 50-cio letnią posługę misjonarzy fideidonistów Archidiecezji Gnieźnieńskiej .

Nagrodzeni Medalem w 2024 r. *Specjalne wyróżnienia*

Kościół Gnieźnieński

W tym roku przypada 50 rocznica wyjazdu misjonarzy fideidonistów z archidiecezji gnieźnieńskiej na misje. Przez cały ten czas grupa misjonarzy i wolontariuszy świeckich ofiarnie pracowała na różnych placówkach w świecie. 30 misjonarzy fideidonistów gnieźnieńskich posługiwało w 14 krajach na 4 kontynentach. Oprócz nich 7 osób świeckich, w tym 2 małżeństwa i 3 wolonariuszy.

S. M. Akwina Jadwiga Matyszkiewicz ze Zgromadzenia Sióstr Urszulanek Serca Jezusa Konającego

Urodziła się 6.X.1935 r w Piastowie k. Warszawy. Wstąpiła do Zgromadzenia Sióstr Urszulanek SJK 14.I.1954 r w Milanówku, wieczystą profesję złożyła 15.VIII.1961 r. w Pniewach. 9.XII.1969 r wyjechała na misje do Argentyny. Przez 54 lata pracowała na misjach w następujących miejscowościach: Buenos Aires, Merlo, Pilar, San Pedro de Jujuy. W 2023 roku powróciła do Polski. Podejmowała różne prace i zadania służąc miejscowej ludności. Pomagała najbardziej potrzebującym.

S. Zofia Socha ze Zgromadzenia Sióstr Miłosierdzia św. Wincentego a Paulo

W 1972 r. wyraziła pragnienie wyjazdu na misje. Pojechała w 1973 r. na placówkę misyjną w Burundi, gdzie ofiarnie służyła ubogim, zwłaszcza dzieciom i ich rodzinom: uczyła katechezy, odwiedzała ubogie rodziny, organizowała pomoc. W Burundi Siostra służyła 10 lat.

W 1986 r. została posłana do Egiptu, gdzie służy w Aleksandrii do dnia dzisiejszego. Pracuje wśród emigrantów sudańskich. Z powodu wojny domowej, emigranci ci znaleźli się w Egipcie. W Aleksandrii mieszka wiele rodzin, którym Siostra pomaga. Pracuje jako pielęgniarka i organizuje pomoc materialną.

Ks. prał. Wiesław Morawski

Urodził się w 1937 r. Wyświęcony na kapłana został 11 czerwca 1961 r. W 1973 r. udał się do Brazylii na 2-letni kontrakt i został tam do dziś. Zbudował ponad 20 kaplic i przeprowadził remonty innych, sam projektował kaplice; zbudował 3 plebanie. Był przez 6 lat rektorem Niższego Seminarium Duchownego w diecezji Guarapuava. Jest autorem 5 książek o tematyce apologicznej, które rozdawał rodzinom w parafii za darmo. Obecnie 87-letni kapłan znajduje się pod opieką ks. Marka Figurskiego.

S. Imelda Maria Zimińska ze Zgromadzenia Sióstr Misjonarek św. Rodziny

W 1970 r. s. Imelda znalazła się z grupie trzech pierwszych sióstr posłanych do Zambii. Po krótkim pobycie w Katondwe, udała się do Kabwe, gdzie posługiwała jako pielęgniarka w miejscowym szpitalu. Od 1983 r. pracowała w Kapiri Mposhi, gdzie prowadziła gospodarstwo domowe Home Craft. Uczyła dziewczęta prowadzenia domu, zasad higieny, opieki nad noworodkiem, gotowania i pieczenia. Prowadziła lekcje religii. Organizowała pomoc dla osób niedożywionych, 100 posiłków dziennie dla dzieci. W 1992 r. Siostra Imelda udała się do Kenii, gdzie posługuje do dzisiaj w Kanyakine (diecezja Meru). Przez kilkanaście lat odwiedzała szkoły średnie wygłaszając pogadanki religijno-moralne. Dbała o młodzież. Organizowała dwa razy w roku 5-cio dniowe spotkania dla młodzieży żeńskiej w celu pogłębienia życia religijnego. Od 2008 r. Siostra prowadzi projekt edukacji dziecka afrykańskiego, który zapewnia naukę dzieciom i młodzieży z ubogich rodzin rejonu Kanyakine. Z pomocy korzysta 300 dzieci. W latach 2012-2018 Siostra prowadziła Dom dziecka dla 26 sierot.

S. Stanisława Oszywa ze Zgromadzenia Sióstr Służek NMP Niepokalanej

Siostra Stanisława Oszywa (ur. 15 grudnia 1950, śluby wieczyste: 15 sierpnia 1973). W latach 1982–2005 posługiwała w Cyangu, gdzie odpowiedzialna była m.in. za grupy odnowy duchowej. W Rwandzie przeżyła konflikt między dwoma plemionami starając się pomagać ofiarom wojny, między innymi uwalniając dziewczęta z obozów. Od 2005 r. pracowała w Karhala jako pielęgniarka i koordynatorka punktu medycznego. Zajmowała się walką z głodem i niedożywieniem wśród dzieci. Uczyła matki zasad zdrowego żywienia i pielęgnacji noworodków. Charakteryzując pracę misyjną, podkreślała, że różnorodność kulturowa stała się bogactwem dla zgromadzenia i jej samej. Obecnie zajmuje się także wspieraniem innych placówek misyjnych Zgromadzenia jako przełożona Delegatury Afrykańskiej. Czuwa nad formacją sióstr i zapewnieniem im godziwych warunków życia na placówkach misyjnych.

S. M. Rafała Raś ze Zgromadzenia Sióstr Misjonarek Apostolstwa Katolickiego

Wyjechała w 1977 r. na misje do Rwandy. Zorganizowała Ośrodek dla niedożywionych dzieci w Kigali, Gikondo. Prowadziła sierociniec w Masaka. Mając pięcioletnie doświadczenie misyjne podjęła się formacji dziewcząt, kandydatek do życia zakonnego. Pełniła posługę przełożonej Delegatury Rwandyjskiej. Stopniowo powstawały inne placówki i dzieła apostołskie w Ruhango i Kibeho, a także w Republice Demokratycznej Kongo – w Goma i Ruthuru. Była świadkiem wojny w 1994 r. i sama ledwo uszła z życiem. Wraz z dziećmi

z sierocińca była ewakuowana do Francji. Powróciła do kraju, gdzie była referentką misyjną w Warszawie. W 2005 r. powróciła na misje, do Kamerunu. Posługiwała w Nkol Avolo prowadziła tu szkołę szycia dla dziewcząt z ubogich rodzin oraz katechizowała dzieci i dorosłych. Gromadziła na modlitwie jako moderatorka Koła Żywego Różańca.

S. Zuzanna Masłoń ze Zgromadzenia Sióstr Karmelitanek Dzieciątka Jezus

Wyjechała do pracy misyjnej w Burundi w 1981 r. i pracowała na misjach do 2023 r. Przez 19 lat posługiwała w Rwandzie, a prawie 23 lata w Burundi. Pełniła funkcję przełożonej wspólnot, radnej misyjnej. Była mistrzynią nowicjatu, pracowała w laboratorium, w Centrum dziecka. Wspierała ubogich, więźniów. Zajmowała się Adopcją Serca. Pracowała przy kościele jako zakrystianka. Wszędzie wносиła radość, z prostotą dzieliła się swoją wiarą i miłością do Jezusa i Jego Matki. Powróciła do Polski w 2023 r. Obecnie wspiera dzieło misyjne modlitwą i cierpieniem.

S. M. Sabina Krystyna Habelok ze Zgromadzenia Sióstr Miłosierdzia św. Karola Boromeusza

Od 52 lat prowadzi działalność misyjną w Afryce służąc najbardziej potrzebującym, biednym i chorym. Siostra Sabina urodziła się w 1946 r w Dąbrówce Wielkiej. Do zgromadzenia wstąpiła 9 sierpnia 1964r, a pierwsze śluby złożyła w 1967r.

Jest jedną z 4 sióstr prekursorok misji w Zambii. W czasie misyjnej posługi pełniła funkcję katechetki, administratorki misyjnego szpitala, delegatki misyjnej, socjuszki mistrzyni postulatu, przełożonej wspólnoty oraz w znaczny sposób przez świadectwo życia przyczyniła się do budzenia wielu powołań w miejscu swojej posługi. Obecnie pracuje w Mpanshya w Zambii.

KATEGORIA I

Za zasługi w dziele misyjnym

Ks. Bp Romuald Kujawski

Romuald Kujawski przyjął święcenia kapłańskie 24 V 1973 r. w katedrze poznańskiej z rąk abp. Antoniego Baraniaka. Studiował teologię życia wewnętrznego na Uniwersytecie Gregoriańskim w Rzymie. Od 1988 r. jest misjonarzem w Brazylii, gdzie przez wiele lat był profesorem i rektorem seminarium duchownego w Diamantina. W 2008 r. papież Benedykt XVI mianował ks. Kujawskiego biskupem koadiutorem diecezji Porto Nacional w Brazylii, rok później został ordynariuszem diecezji. Diecezja Porto Nacional w Stanie Tocantins jest bardzo rozległa. Obszarem obejmuje ok. sto tys. km kwadratowych, czyli tak jak 1/3 terytorium Polski. Do najdalszej parafii miał około 560 kilometrów. Nie do wszystkich parafii był dostęp - droga asfaltowa. Porto Nacional niekiedy jest także nazywane "Bramą do Amazonii". Po osiągnięciu 75 roku życia w grudniu 2022 r. papież Franciszek przyjął jego rezygnację z wymogami prawa kanonicznego. Obecnie bp Kujawski przebywa przez sześć miesięcy w roku w Poznaniu, gdzie pomaga w duszpasterstwie, a przez sześć miesięcy w Brazylii. Zaangażował się także w tworzenie centrum formacyjno-edukacyjnego na Seszelach, które zostało otwarte w sierpniu ub. roku.

Br. Andrzej Kędziora SVD ze Zgromadzenia Słowa Bożego

Od 1990 r. przebywa w Ghanie, w dystrykcie Yendi. Pełnił funkcję katechisty przygotowując katechumenów do przyjęcia sakramentów św. prowadzi niedzielną liturgię tam, gdzie brakuje księdza. Odwiedza chorych, pomaga samotnym oraz oskarżonym o oddawanie czci złym duchom. W dystrykcie Yendi kierował projektem budowy i naprawy studni głębinowych, który prowadził przez kilka lat. Założył zakład optyczny w Sabobie, gdzie pracuje jako technik optyk. Produkuje i dostarcza okulary dla potrzebujących w regionach, gdzie nie ma dostępu do tego typu usług. Jest założycielem „Ogrodu modlitwy”, który jest miejscem duchowego wzmocnienia dla lokalnej ludności. Założył szkołę w Wapuli, która z czasem się rozrosła. Po 18 latach pracy w Sabobie brat wrócił do Yendi. W latach 2010-2016 kierował studiem nagrań, gdzie powstają materiały religijne i edukacyjne w lokalnych językach. W 2019 r. powrócił do zakładu optycznego, gdzie jest kierownikiem.

Ks. Marian Midura

Ks. Marian jest kapłanem archidiecezji warmińskiej. W latach 1993-1999 pracował na misjach jak misjonarz Fidei Donum w diecezji Kimberley w Republice Południowej Afryki wśród ludów Tswana na obrzeżach Pustyni Kalahari. W tym czasie dzięki jego staraniom i zaangażowaniu w regionie Moshaweng powstało ok. 10 nowych kaplic i założone zostały nowe wspólnoty w wioskach. Zbudowane zostały też 2 szkoły oraz przedszkola. Dużą pomocą w jego działalności było grono Przyjaciół misji z Wadowic Górnych i z Mielca, którzy w tym czasie (1994 r.) utworzyli tzw. Fundusz Misyjny oraz Koło Rodzin Misyjnych w Ostródzie, przy parafii św. Marcina. Ks. Marian był propagatorem kultu Miłosierdzia Bożego wśród ludów Tswana. Dzięki jego staraniom przetłumaczona została na język setswana Koronka do Miłosierdzia Bożego oraz podstawowe modlitwy do Jezusa Miłosiernego. Jego staraniem została wydana pierwsza mała Książeczka do Miłosierdzia Bożego w języku setswana

i wydrukowana w Polsce w dziesiątkach tysięcy egzemplarzy. Ks. Marian postarał się, aby w każdym kościele i kaplicy w regionie Moshaweng był obraz Miłosierdzia Bożego. Ks. Marian postarał się też o pierwszą książkę o świętych przetłumaczoną na język setswana – na wzór żywotów świętych, aby przybliżyć ludziom Afryki wzory świętości. Ks. Marian zainicjował też obozy konferencyjne dla ministrantów w regionie, na które przybywało do ok. 400 uczestników. Podobne obozy zainicjował także dla dziewcząt z grup „Dzieci Maryi”. Po zakończeniu pracy misyjnej w Afryce, ks. Marian podjął się w 2000 r. założenia organizacji pomocowej MIVA Polska w ramach Komisji Episkopatu ds. Misji. Z pomocą przyjaciół misji przygotowane zostały pierwsze materiały promocyjne. Z poparciem ówczesnego Przewodniczącego tejże Komisji, bp. Wojciecha Zięby już w lipcu 2000 MIVA Polska zainaugurowała swoją działalność i misyjną akcję wśród kierowców: ogólnopolską *Akcję*

św. Krzysztof 1 gr za 1 km szczęśliwej jazdy na środki transportu dla misjonarzy. Zasluga ks. Mariana było także zorganizowanie Kongresu MIVA Europa i Ameryka, który odbył się w Mielcu w dnia 27-28 lipca 2022 r. Ks. Marian po zakończeniu pracy w MIVA Polska w 2008 jako jej pierwszy dyrektor, nie zaprzestał promocji misji i misyjnych potrzeb, szczególnie

w zakresie środków transportu, ale zawsze jako Krajowy Duszpasterz Kierowców czy kapelan Izby Celnej (dziś KAS) chętnie współpracował i nadal współpracuje z MIVA i promuje przy różnych okazjach misyjną działalność Kościoła i zachęca do wspierania MIVA Polska

i polskich misjonarzy.

KATEGORIA II

Pomoc modlitewna i duchowa

S. Maria Ezechiela Helena Pokusa ze Zgromadzenia Sióstr Służebniczek NMP Niepokalanie Poczętej - Śląskie

Urodziła się w 1946 roku w Łazach (powiat Bielsko-Biała). W 1969 roku wstąpiła do Zgromadzenia Sióstr Służebniczek NMP NP, a w 1976 złożyła pierwsze śluby zakonne. W 1978 roku wyjechała na misje w Kamerunie, gdzie pracowała w ośrodku Zdrowia, zajmowała się misyjną Apteką oraz prowadziła regularne katechezy. Po 38 latach pracy na misjach w Kamerunie Siostra uległa wypadkowi samochodowemu (2016) i powróciła do Polski. Swe codzienne cierpienia i zmagania z niepełnosprawnością oraz modlitwy ofiarowuje w intencji misji w Kamerunie. Interesuje się żywo sprawami misyjnymi, sióstr misjonarek i placówek misyjnych.

S. Nulla Józefa Romaniec ze Zgromadzenia Sióstr Kanoniczek Ducha Świętego de Saxia

Urodziła się w 1944 r. w Tyrawie Wołoskiej. W 1960 roku wstąpiła do Zgromadzenia Sióstr Kanoniczek Ducha Świętego de Saxia, a w 1967 roku złożyła pierwsze śluby zakonne. S. Nulla wyjechała na misje do Burundi w 1984 r. Pracowała w Mubuga, Gatara, Buraniro podejmując różne posługi. Odznaczała się wielką empatią dla ubogich, radosnym, misyjnym entuzjazmem i ofiarnością. W 1989 r. uległa poważnemu wypadkowi i w stanie krytycznym powróciła do kraju. Od 2005 r. jest referentką misyjną w Zgromadzeniu. Swe cierpienia fizyczne i modlitwy ofiarowuje za misje. Głosi prelekcje misyjne, organizuje pomoc materialną dla misjonarzy, prowadzi szeroką korespondencję z dobrodziejami misji. 40 lat zaangażowania misyjnego

S. Urszula Kupczyk ze Zgromadzenia Sióstr Urszulanek Unii Rzymskiej

Siostra Urszula urodziła się 4 sierpnia 1958 r. w Tarnowie. Miejsca pracy związane z działalnością i zaangażowaniem na rzecz misji, zwłaszcza pomoc modlitewna i duchowa w intencji misjonarzy i cały Kościół Misyjny. - Kraków, Szkoła Podstawowa Sióstr Urszulanek Unii Rzymskiej w Krakowie – od 2002 - 2008 r. Włączenie dzieci w Papieskie Dzieło Misyjne Dzieci.

- Poznań, Gimnazjum Sióstr Urszulanek w Poznaniu - 2008 - 2011 r. Włączenie młodych w Papieskie Dzieło Piotra Apostoła. Zarówno w Krakowie jak i Poznaniu współpracowała z siostrami Klaweriankami.

- Lublin, Szkoła Podstawowa Sióstr Urszulanek Unii Rzymskiej w Lublinie- 2011- 2023 r. Każdego roku przystępują do PDMD dzieci z klas komunijnych, poszerzając liczbę tych, którzy pomagają modlitwą i wsparciem duchowym misjom. Człowiek modlitwy i ofiary, pracuje zgodnie z zasadą wszystko dla misji. Animatorka misyjna w Archidiecezji Lubelskiej. Opiekun Ogniska Misyjnego w Lublinie od 2011 roku.

KATEGORIA III

Pomoc materialna i finansowa misjom

Fundusz Pomocy Misjonarzom Diecezji Opolskiej

Fundusz Pomocy Misjonarzom Diecezji Opolskiej powstał w roku 1999, zatem w tym roku obchodzi 25-lecie swojej działalności. Inicjatorem powstania tego Funduszu był kapłan diecezji opolskiej ks. Wolfgang Globisch (zmarł w 2023), a bezpośrednim impulsem do tego przedsięwzięcia była jego wizyta w Peru w roku 1998. Odwiedził on wówczas misjonarzy diecezji opolskiej pracujących w tym kraju, dłużej przebywając u ks. Henryka Poczżeśnioka, będącego wtedy misjonarzem w diecezja Huancavelica (1993-2005).

Po tej wizycie ks. Wolfgang widząc ogromną potrzebę wsparcia finansowego misjonarzy diecezji opolskiej, przedłożył swą inicjatywę Biskupowi Opolskiemu. I tak w roku 1999 dekretem biskupa Alfonsa Nossola został powołany do życia **Fundusz Pomocy Misjonarzom Diecezji Opolskiej**. Jego pierwszym prezesem był w latach 1999-2013, ks. Alojzy Piechota, zaś wiceprezesem w tym samym czasie był ks. Wolfgang Globisch. Fundusz posiada własny statut. Na czele Funduszu stoi zarząd w skład którego wchodzi 7 osób. Od roku 2013 do 2023 prezesem Funduszu był ks. Henryk Poczżeśniok, zaś wiceprezesem ks. Grzegorz Sonnek. Obecnie czekamy na nominację nowego prezesa.

Celem Funduszu Pomocy Misjonarzom Diecezji Opolskiej jest niesienie pomocy duchowej i materialnej misjonarzom naszej diecezji w krajach uważanych za misyjne oraz promowanie powszechnej odpowiedzialności za misje.

Na przestrzeni 25 lat swego funkcjonowania Fundusz Pomocy Misjonarzom Diecezji Opolskiej dofinansował następujące przedsięwzięcia:

- budowę 30 kościołów oraz kaplic (Peru, Boliwia, Puerto-Rico, Togo, Republika Środkowoafrykańska, Zambia, Papua Nowa Gwinea, Syberia, Ukraina)
- budowę 3 sierocińców (Togo, Peru),
- wyposażenie kilkunastu plebanii naszych misjonarzy,
- budowę 7 szkół w Togo,
- zakup podstawowych lekarstw,
- wykopanie 28 studni i jednej wieży ciśnień
- zakup (przy 50% dofinansowaniu z MIVA Polska) 15 samochodów terenowych
- utrzymanie środków transportu (np. zakup nowych opon i innych części),
- dotacje wakacyjne dla misjonarzy przebywających na urlopie

Ponadto Fundusz zakupił:

- 72 rowery dla katechistów
- 23 dzwony do kościołów i kaplic misyjnych
- 2 motocykle terenowe
- nagłośnienie do czterech kościołów i kilka przenośnych nagłośnień na procesje.

Wymienione wyżej przedsięwzięcia stanowią najistotniejszą pomoc naszym misjonarzom w latach 1999-2024. W tym czasie zrealizowano jeszcze wiele innych, mniejszych projektów, jak np. subwencje na zagospodarowanie dla nowych misjonarzy, stypendia oraz wydatki na leczenie.

W czasie 25-letniej działalności Funduszu udzielono pomocy finansowej 48 misjonarzom i wolontariuszom diecezji opolskiej pracujących w 14-tu krajach misyjnych na sumę ok. 10 mln zł.

Młodzieżowy Wolontariat Diecezji Żywieckiej

Początki MWM sięgają 2004 r, kiedy w parafii konkatedralnej w Żywcu, przy zaangażowaniu Sióstr Serafitek, powstała franciszkańska grupa misyjna, skupiająca dzieci i młodzież. Grupa przekształciła się w Młodzieżowy Wolontariat Misyjny. Działalność zapoczątkował ks. Janusz Talik. Działalność misyjna grupy opiera się na: modlitwie za misje, formacji misyjnej oraz pomocy materialnej misjom. Formacja misyjna to cotygodniowe spotkania formacyjne oraz zimowe wyjazdy rekolekcyjne czy letnie warsztaty misyjne. MWM organizuje kiermasze

misyjne, wioski misyjne, plenerowy Dzień Dziecka. W ciągu 20 lat wsparto misje kwotą kilkuset tysięcy złotych. Zebrane środki przekazano misjonarzom z diecezji bielsko-żywieckiej, misjonarzom SMA, w Togo, Republice Środkowoafrykańskiej, siostrom Serafitkom w Gabonie i Boliwii, misjonarzom w Tanzanii, Chile, Jamajce, Peru i Kongo. W ramach wolontariatu działa Duchowa Adopcja dzieci w Togo i Boliwii.

Publiczne Stowarzyszenie Wiernych „Przyjaciele Misji Oblackich”

Założycielem Stowarzyszenia jest o. Walenty Zapłata OMI. Obecnie do grona Przyjaciół należy 42 128 osób. Jest to ogromne zaplecze duchowe i materialne dla misjonarzy oblatów. Stowarzyszenie wysyła misjonarzom szaty liturgiczne, kielichy, tabernakula i rzeczy osobiste. Wspiera budowę kaplic, remont stacji misyjnych i zakup katechizmów.

KATEGORIA IV Informacja medialna

Miesięcznik Diecezji Elckiej „Martyria”

Miesięcznik „Martyria” diecezji elckiej od wielu już lat współpracuje z Dzielą Pomocy „Ad Gentes” oraz Papieskimi Dzielami Misyjnymi publikując artykuły, wywiady z misjonarzami oraz osobami zaangażowanymi w pomoc misjom i informacje z życia Kościoła misyjnego. W każdym numerze znajduje się tekst mówiący o pracy polskich misjonarek

i misjonarzy albo poruszający ważną problematykę misyjną. Redaktorzy miesięcznika promują akcje takie jak Tydzień Misyjny, Dzień Modlitwy, Postu i Solidarności z Misjonarzami, Tydzień Św. Krzysztofa. Obszernie relacjonują wydarzenia misyjne i zachęcają do zaangażowania się w sprawy misji.

Szczególnością na polu animacji i formacji misyjnej Miesięcznik wykazał się w latach 2014-2015, informując o przygotowaniach i przebiegu IV Krajowego Kongresu Misyjnego. Miesięcznik wspiera również lokalne – diecezjalne inicjatywy misyjne informując uczestników o sympozjach i kongresach misyjnych oraz zachęcając do hojności na rzecz misji. W numerach „Martyrii” znajdujemy reklamę sms-a charytatywnego o treści „Misje”. Miesięcznik wspiera finansowo i duchowo misjonarzy pochodzących z diecezji elckiej.

Miesięcznik „Misjonarz”

„Misjonarz” jest czasopismem wydawanym przez Zgromadzenie Słowa Bożego (Księży Werbistów) od stycznia 1983 roku, co sprawia, że jest jednym z najdłużej ukazujących czasopism misyjnych na rynku polskim. Dostarcza bogatych informacji o życiu i pracy misjonarzy i misjonarek ze zgromadzeń założonych przez św. Arnolda Janssena: Zgromadzenia Słowa Bożego (SVD), Zgromadzenia Misyjnego Sióstr Służebnic Ducha Świętego (SSpS)

i Sióstr Służebnic Ducha Świętego od Wieczystej Adoracji (SSpSAP).

Miesięcznik zawiera także rozważanie słowa Bożego, komentarze do dokumentów misyjnych Kościoła, reportaże z terenów misyjnych, listy od osób prowadzących pracę ewangelizacyjną na wszystkich kontynentach, wywiady z ciekawymi ludźmi, artykuły i eseje o tematyce geograficznej, religioznawczej i ekumenicznej. Od 40 lat jest uznanym narzędziem animacji misyjnej w Polsce.

Dwutygodnik Diecezji Pelplińskiej „Pielgrzym”

Dwutygodnik od ponad 10 lat współpracuje w sposób stały i systematyczny z Dzielą Pomocy „Ad Gentes” w promowaniu tematyki misyjnej. Na łamach Dwutygodnika ukazują się wywiady z misjonarzami i misjonarkami, sprawozdania z wydarzeń misyjnych w Polsce, artykuły ukazujące rzeczywistość misyjną. Dwutygodnik wspiera akcje – zbiórki na misje.